27. எனது முதல் ஆசிரிய மேம்பாட்டுப் பயிற்சி

சுமார் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் IMX-இல் சேர்ந்ததிலிருந்து, எனது வளர்ச்சிக்காக நிறுவனம் எதுவும் செய்யவில்லை என்று எனது இயக்குநர்கள் மற்றும் குழு உறுப்பினர்களிடம் நான் வாதாடி வந்தேன். உண்மையில், ஒருமுறை ஓர் வாரிய உறுப்பினர் கேட்டார் "நரேந்திரா, இங்குப் பத்து வருடங்களுக்கும் மேலாக முழுப் பேராசிரியராக உள்ளீர்கள்; இப்போது என்ன வளர்ச்சி உங்களுக்கு வேண்டும்?". நான் பணிவுடன் சொன்னேன், "ஐயா, நான் என் வாழ்நாள் முழுவதும் நிர்வாக அனுபவத்தில் இற்றுப் போக வேண்டுமா?", இருப்பினும் எதுவும் நடக்கவில்லை. நான் ஓய்வு பெற்று 5 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எனது முதல் ஆசிரியர் பயிற்சி திட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன்.

IVEY பள்ளியின் ஆதரவுடன் தேசிய மேலாண்மை ஆசிரிய மேம்பாட்டு மையத்தின் (NMDFC) பங்களிப்புடன் நிறுவனம் தனது முதல் ஆசிரிய மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தொடங்கியது. இந்த நோக்கத்திற்காக நான் IMX-இன் ஆளுநர்கள் குழுவின் துணைக் குழுவில் இருந்தேன். குழுவின் உறுப்பினராகத் திட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளித்ததால், திட்டத்தை வெற்றியடையச் செய்யும் பொறுப்பில் இருந்து என்னால் பின்வாங்க முடியவில்லை. இக்காலத்தில் மையம் முறையாகத் தொடங்கப்பட வாய்ப்புள்ளதால், நிகழ்ச்சியின் போது என்னை வளாகத்தில் இருக்கும்படி இயக்குநர் கட்டளையிட்டிருந்தார். மேலும், நான் என் மனைவியையும் அழைத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்தது, ஏனெனில் முதுமை தொடர்பான பிரச்சினைகள் காரணமாக நாங்கள் ஒருவரையொருவர் கவனித்துக் கொள்வதற்காக ஒன்றாகச் சென்றோம். எனது பயணச் செலவுகள் மற்றும் விருந்தோம்பல்களை யார் ஏற்பார்கள் என்பதில் தெளிவு இல்லை. இவ்வளவு சிறிய விஷயத்திற்கு விளக்கம் கேட்பது எனக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

IMX-இல் முதல் டீனாக (AA) நான் பதவியேற்றதிலிருந்து, எனது ஆசிரியச் சகஊழியர்கள் எவரிடமிருந்தும் உதவிக்கான எந்தவொரு கோரிக்கையையும் நான் அரிதாகவே நிராகரித்தேன். நிகழ்ச்சி இயக்குநராக இருந்த ஓர் இளம் சக ஊழியர் (தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் டீனாக நானும் ஈடுபட்டிருந்தேன்) நிகழ்ச்சிக்குச் சில பங்கேற்பாளர்களை அனுப்பும்படி என்னிடம் கேட்டார். எப்படி பதிலளிப்பது என்று தெரியாமல், ஆன்லைன் பதிவுப் படிவத்தைச் சுயமாகப் பூர்த்திச் செய்து, தேவையான பதிவை அனுப்பிவிட்டு படிவத்தைச் சமர்ப்பித்தேன், இதன் மூலம் திட்டத்தின் முதல் மற்றும் வயதான (71 வயது) பங்கேற்பாளராக ஆனேன். இதற்கான செலவுகள் அனைத்தும் ஒரு மாதத்திற்கான எனது ஓய்வூதியத்தில் கிட்டத்தட்ட 40% ஆகும், ஆனால் நான் தனிப்பட்ட முறையில் அதைச் சுமக்க வேண்டும் என்று யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

நிகழ்ச்சிக்கு முதல் நாள் மாலையில் நான் அந்த இடத்தை அடைந்தேன். அடுத்த நாள் காலை நான் நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கி வைக்க வேண்டும் என்று திட்ட இயக்குநரிடமிருந்து எனக்கு அழைப்பு வந்தது. ஒரு பங்கேற்பாளர் திட்டத்தை எவ்வாறு தொடங்கி வைக்க முடியும் என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். சக ஊழியர் இயக்குநரிடம் பேசியதால் ஒரு தீர்வு கிடைத்தது: நான் 9.30 மணிக்கு நிகழ்ச்சியை ஒரு விருந்தினராகத் துவக்கி வைத்துவிட்டு, காலை 10.00 மணிக்கு நிகழ்ச்சி தொடங்கும் போது பங்கேற்பாளராக மாற வேண்டும். இந்த அறிவுறுத்தல்களின் படி நான் நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கி வைத்தேன். அன்று ஆசிரியர் தினம் என்பதால், நிகழ்ச்சியை

நடத்திக் கொண்டிருந்த IVEY பள்ளியைச் சேர்ந்த மாண்புமிகு நிபுணருக்கு நினைவுப் பரிசு (பரிசுப் பொதியில் சுற்றப்பட்டது) கொடுத்தேன். அவர் திறக்க முற்பட்டபோது, அவர் தமது அறைக்குத் திரும்பியதும் அதைப் பார்க்கும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். தேநீர் இடைவேளையின் போது, எனது பரந்த (?) கல்வி அனுபவத்தின் காரணமாக கற்றலுக்கு இடையூறு ஏற்படக்கூடும் என்பதால், என்னைப் பங்கேற்க அழைக்க வேண்டாம் என்று நிபுணரிடம் கேட்டுக் கொண்டேன், அதற்கு அவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

பரிசளிப்பு அமர்வு முடிந்த கடைசி நாளில், IVEY-யைச் சேர்ந்த நிபுணத்துவம் மிக்க ஆசிரியர் என்னிடம் "ஏன் பங்கேற்பாளர்களுக்கு இந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுக்கவில்லை?" என்று கேட்டார். நான் சிரித்தேன். இது வழக்கு முறை பற்றிய புத்தகம், பல்வேறு அம்சங்களை உள்ளடக்கியது: வழக்கு முறை மூலம் கற்பித்தல், வழக்குகளை எழுதுதல், கற்பித்தல் குறிப்புகள் தயாரித்தல் போன்றவை அடங்கும். இது மாணவர்கள் வழக்கு எழுதும் நன்மைகள் மற்றும் எச்சரிக்கை ஆகிய இரண்டு சுவாரஸ்யமான சோதனைகளைக் கொண்டுள்ளது-. ஆசிரிய மேம்பாட்டிற்கு வழக்கு எழுதுவது எப்படி உதவுகிறது என்பதற்கான பல கதைகளும் இதில் இருந்தன. 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியிடப்பட்ட உத்தி மேலாண்மை குறித்த எனது வழக்குப் புத்தகத்திற்காக (இந்திய ஆசிரிய உறுப்பினரின் முதல் புத்தகம்) நான் எழுதிய வழக்குப் பகுப்பாய்வு மற்றும் பயிற்றுவிப்பாளர் வழிகாட்டியின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட பதிப்பாகும்.

இறுதியாக நான் இன்ஸ்டிடியூட்டில் ஆசிரிய மேம்பாட்டுப் பயிற்சிக்கு உட்படுத்தப்பட்டேன் (என் ஓய்வுக்குப் பிறகு 6 ஆண்டுகள் ஆனாலும்). நான் 4 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகக் கற்பித்தல் மற்றும் பயிற்சியை முற்றிலுமாக நிறுத்திவிட்டதால் அது எனக்கு சிறிதளவும் பயனளிக்கவில்லை என்றாலும், கனவு நனவாகியது. ஆனால் இன்னும் ஒரு நன்மை எனக்கு கிடைத்தது, வழக்கு முறை மூலம் கற்பிப்பதில் எனது வேலையைத் தவறாகச் செய்யவில்லை என்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.